

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko P. [...] siedzibą w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 180 (sto
osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego (art. 398¹ – 398²¹ k.p.c.) jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, mający na celu ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących strony. Interes prywatny

skarżącego uwzględniany jest tylko o tyle, o ile może stać się podłożem interesu ogólnego. Dlatego nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Założenie spełnienia wymagań zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. realizowane być może przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających spełnienie publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej, które przewidziane zostały w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołując się do przesłanek wskazanych w art. 398⁹ §1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Skarżący, powołując się na tę przesłankę, powinien sformułować konkretne zagadnienie, wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których ono się wyłoniło, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto wykazać, że jego rozwiązane jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, nie publ., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, nie publ.).

Ponadto prawidłowo sformułowane zagadnienie musi być zredagowane w sposób ogólny w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, nie publ.).

Odwołanie się natomiast do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć oraz że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11 – nie publ.).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi któraś ze wskazanych powyżej przesłanek.

Jeśli chodzi o wątpliwości związane ze stosowaniem prawa dozwolonego cytatu, to należy podkreślić, że formułowanie ocen w tym zakresie - co miał na uwadze Sąd drugiej instancji - możliwe jest jedynie z uwzględnieniem okoliczności konkretnego przypadku. Wpada odnotować, że po wniesieniu skargi, art. 29 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r., Nr 90, poz. 631, ze zm.) został gruntownie zmieniony z dniem 20 listopada 2015 r. przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 11 września 2015 r. dnia 11 września 2015 r. o zmianie ustawy oraz ustawy o grach hazardowych (Dz.U. z 2015 r. poz.1639).

Z tego względu zarówno sformułowane zagadnienie prawne, jak i potrzeba wykładni wskazanego przepisu w brzmieniu historycznym nie mają już szerszego uniwersalnego waloru.

Skarżący nie wykazał również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta rozumiana jest jako ewidentna i kwalifikowana zasadność skargi, możliwa do stwierdzenia bez potrzeby prowadzenia głębszych złożonych rozważań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.).

Niezależnie od tego należy zauważyć, że nie jest uprawnione jednoczesne powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej wskazuje na pozorowanie wystąpienia okoliczności publicznoprawnych, w oparciu o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny na podstawie art. 398⁹ k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08 i z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07 – nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.